

[Victor Pürschel.]

Overlæger, der skal bestyre disse Klinikker, kan jeg ikke give ham Ret deri. De ansete Overlæger ude paa Provinsens Sygehuse har andet at bestille end at gaa og være Bestyrere af Seksualklinikker, og der staar i Lovforslagets § 11, at Konsultationsvirksomheden skal udøves af autoriserede Læger. Det var ikke nødvendigt at sige det, hvis Meningen var, at det skulde være Overlægerne, for de er autoriserede alle sammen; altsaa Ministerens eget Forslag forudsætter, at det ikke er Overlægerne, i hvert Fald ikke udelukkende Overlægerne. Forslaget taler endvidere ogsaa om Sygeplejersker, altsaa ikke engang Læger. Af disse Grundene er en Henviisning til de ansete Overlæger ikke tilstrækkeligt til at klare disse Klinikker igennem. Der maa mere til.

Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa, at man i visse Tilfælde skal kunne straffe en Mand for det, der teknisk set er uagtsom Medvirken til Fosterfordrivelse, selv om man gør det til en Forbrydelse for sig selv ved dette Forslag. Det er det, der sker, det er den Udvidelse, der sker. Nu skal man være uhyre forsigtig med at straffe det, der hedder uagtsom Medvirken, man skal være overordentlig forsigtig med at udvide det strafbares Omraade, og navnlig paa et Grundlag som her, hvor det hele er saa flydende, som det er.

Naar Ministeren har kunnet mobilisere en vis velvillig Indstilling over for dette, er det, fordi man ikke gør sig klart, at det, vi vender os imod, ikke er dette, at man skal straffe Manden, naar han er medvirkende. Hvis han tilskynder hende dertil, opfordrer hende deril, betaler hende derfor, truer hende dertil eller paa anden Maade medvirker, ja, saa er hans Forhold strafbart og bør naturligvis være det. Det er heller ikke, fordi vi ikke er enige med Ministeren i den moralske Fordømmelse i de Tilfælde, hvor en Mand virkelig svigter en Kvinde, om hvem han ved, at han har besvangret hende, og i en Situation, hvor han ved, at han derved driver hende til Fosterfordrivelse. Naturligvis fordømmer vi dette moralsk, men derfra og til at gøre det strafbart er der et meget langt Skridt, og jeg beklager, at Ministeren i denne Forbindelse, formodentlig i et Øjebliks Distraction, lod sig henrive til at tale om Juristeri og Petitesseer.

Thi Spørgsmaalet om det strafbares Grænser er ingen Petitesse, og det er ikke Juristeri at beskæftige sig med dette. Der er netop Tale om de store principielle grundlæggende Synspunkter: Hvor langt

skal man gaa med Straffeloven? Det er et tungt Sværd, og det skal svinges med Varsomhed, og det er en Betragtning, som jeg maatte have Ret til at vente, at Ministeren vilde være fuldstændig enig i, lige saa vel som Ministeren var berettiget til at vente Tilslutning fra vor Side med Hensyn til sin moralske Vurdering af dette Forhold, hvad han ogsaa har faaet.

Nu stillede Ministeren Betingelserne op. Der er fire Betingelser, lad os se lidt paa dem. For det første skal det godtgøres, at Manden har besvangret Kvinden. Dette vil paa det Tidspunkt, hvor Henvendelsen sker, ofte være ganske usikkert. Det er meget karakteristisk, hvad det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) sagde, at han gik ud fra, at denne Bestemmelse kun kom til Anvendelse, naar det drejede sig om uberygtede Kvinder. Den Forudsætning er ganske urigtig, derom staar der intet som helst i Forslaget, intet som helst, og det sagde Ministeren jo ogsaa, omhyggelig indsvøbt, saa kærligt og elegant, som Ministeren kan gøre det, naar han taler til en kær Medarbejder, men sagt blev det, at denne Begrænsning gælder ikke, saa hvis det ærede Medlem har haft den Forudsætning, saa har han givet sin Tilslutning ud fra urigtige Forudsætninger, og saa bør han trække sig tilbage.

Det var nu den første Betingelse. Dernæst kræves en Henvendelse fra Kvindens Side til Manden. Det er dog noget objektivt; men det kan være overordentlig vanskeligt at bevise, hvis Manden siger nej. Hvis hun ikke har været saa klog at skrive til ham om det, og han ikke saa dum at svare hende skriftligt, saa er Beviset for det, der er foregaaet mellem de to, overordentlig vanskeligt.

Dernæst, at han undlader at yde hende Støtte. Ja, det vil jo i Regelen kunne bevises, selv om han maaske vil sige: Jo, jeg har tilbødt, at jeg vil hjælpe hende.

Endelig, at hans Stilling var afgørende for hende. Der er man atter inde paa noget meget vanskeligt. Lad os ikke glemme det, som netop Fosterfordrivelsestilhængerne fremhævede saa stærkt under Gundtoft-Sagen, at det ikke er saaledes, at Kvinderne i disse Forhold er Engle og Mændene Djævlé, det er de jo ingenlunde. Det er det første, man ikke skal glemme.

Dernæst maa jeg spørge: Hvad kræves i subjektiv Henseende med Hensyn til Punkt 1 og Punkt 4? Det skal godtgøres, at han har besvangret hende; skal han være sikker derpaa? Er Formodning til-